

Lizák Pálma:

Festő a vasgyárban

Rozsdás romok között állok némán,
Mázsás vastömegek nehezednek énrám,
Csendes a gyárudvar, felverte a gyom,
Csak őrkutya jár most, nem érces vagon.

Elindulok lassan idézni a múltat,
Vagy feledni végre a sokszor tanultat.

Balról az acélüst fogad méltósággal,
Jobbról a csille int néma barátsággal,
Szemben a csőkígyó tekereg végtelen,
Hátul egy bús kémény őrt állni kénytelen.

Lenyűgöz e rendnek bonyolult világa,
A kicsiny embernek ily nagy alkotása,
Látom a munkást is, kinek ismerős e táj,
Kinek elhagyott üzeme talán ma is fáj.

Nézek a nagykohó sötétlő torkára,
Bedermedt anyagok üszkös halmazára.
Játszik a képzelet: s tüzes lesz a pálya,
Melyen a forró vas kifut a világba.
A lángoló hőségben izzó szikrák szállnak,
Acélkezü munkások rendületlen állnak.

Túl sok az emlék, mi bennem feltámad,
Nap felé fordítom szomorú orcámat.
Emelkedj gondolat, szállj fel a magasba,
S csodáld az elmét, mely gépeid alkotta.
Ecsetem fogom most odaadó munkára,
Életet lehelni hófehér vásznára,
Mondd el a világnak színes álomképen,
Hogy mindig az embert s a munkát dicsérem.

A teremtés csodája tett emberré hajdan,
Általa lesz kenyered s jobb életed majdan,
Reméld, hogy lesz jövőd s holnapod,
Míg átalakulással telnek a hónapok.
Reméld, hogy küzdelmed nem épít homokon,
S új élet sarjad majd e kihült romokon.

(Ózd-Farkaslyuk 1993.)

